

Vijverhobby in een notedop

De plaats van een vijver

Leg een vijver bij voorkeur op een zo zonnig mogelijke plaats aan. Zon is een eerste vereiste voor een goede groei en bloei van de meeste vijverplanten. Op een zonnige plek is er veel meer variatie in de beplanting mogelijk. Kies geen plaats vlak bij bomen, daarmee voorkomt u dat bladeren in de herfst in uw vijver waaien. Bovendien geven bomen vaak te veel schaduw en kunnen de wortels folievijvers beschadigen. Een plek dicht bij het terras geeft de mogelijkheid vaak van de vijver te genieten, terwijl er dan ook meestal vanuit de huiskamer zicht op is. Zorg dat de vijver harmonieus in de rest van de tuin wordt ingepast. Water brengt leven in de tuin.

Soorten vijvers

Een kant-en-klare kunststofvijver of een folievijver is de eenvoudigste keuze. Folie geeft grotere vrijheid in de te kiezen vorm. Vijverfolie wordt in diverse kwaliteiten geleverd en is gemakkelijk te verwerken. Het materiaal is verkrijgbaar in standaardverpakkingen van diverse maten, per meter van de rol of voorgevormd. Goede vijverfolie dient minimaal 0,5 mm dik te zijn. Breng onder de folie altijd eerst veiligheidsvlies aan. Dat beschermt de folie tegen beschadiging van onderaf. Met glasvezel versterkte kunststofvijvers zijn

er in tientallen modellen. Kies bij voorkeur modellen met voldoende grote moerasranden en plantniveau's op verschillende diepten. Verschillende plantniveau's zijn nodig om een grote variatie aan planten te laten groeien. Soms is ook een natuurlijke vijver mogelijk, bijv. in verbinding met goed oppervlaktewater of bij een hoge grondwaterstand. Nadeel bij dit soort vijvers kan een wisselende (grond) waterstand zijn. Kies daarom bij natuurlijke vijvers altijd voor zwak glooiende oevers en controleer vooraf de waterkwaliteit. Een betonnen vijver is ook mogelijk, maar is lastig te verwijderen als u eens iets anders wilt.

Kant en klare kunststofvijver

Graaf de grond uit in de vereiste vorm. Verwijder alle scherpe voorwerpen die zich nog op de bodem van de kuil bevinden. Leg de vijver exact waterpas in de kuil. Vul de ruimte tussen kuip en kuil zorgvuldig laag na laag op met zand en laat gelijktijdig de kuip steeds tot hetzelfde niveau verder vollopen met water. De vijver zet zich dan goed. Controleer tijdens het werk regelmatig of de randen nog waterpas liggen. Het aangebrachte zand tussen vijver en kuil goed met de waterslang inspoelen, zodat er geen holle ruimtes meer overblijven.

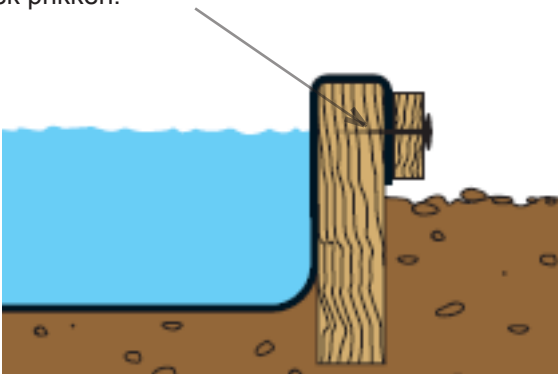

De folievijver

Graaf de vorm uit zoals u die wenst, maar met ruime planranden op verschillende diepten zoals op de tekening staan aangegeven. Zorg dat de vijverrand overal exact waterpas ligt. Verwijder alle scherpe voorwerpen van de bodem. Breng zekerheidshalve, voordat u de folie legt, eerst een laag veiligheidsvlies in de kuil aan (zo glad mogelijk uitspreiden). Controleer tijdens het maken van de vijver regelmatig of de randen nog waterpas liggen. Folie alleen bij redelijke temperatuur aanbrengen, anders is het te stug om goed te hanteren. Er ontstaan tijdens het in vorm leggen onvermijdelijk plooiën. Maak liever enkele grote plooiën dan veel kleinere. Eventueel kunt u de folie ook in de gewenste vorm (laten) verlijmen.

Randafwerking

Vijverranden kunnen met klinkers, hout, tegels, keien, grind, turven enz. afgewerkt worden. Oevers van folievijvers zijn met planken onder de randen heel goed waterpas af te werken. Vul eerst de vijver, voordat u de folie vastzet. De folie moet zich namelijk eerst goed 'zetten'. Bevestig vervolgens de folie aan de buitenzijde van een plank met behulp van een lat die u tegen de folie legt en dan tegen de plank vast schroeft. Kies de lengte van de schroeven zodanig dat deze niet aan de binnenzijde van de plank de folie lek prikken.

Zorg ook dat de grond om de vijver nergens met het water in verbinding staat, daar anders het water via de grond wordt weggezogen. Turven op de rand kunnen dit effect eveneens veroorzaken. Een begroeide overgang tussen land en water (zones A en B) is het mooist. Er is een ruim plantenassortiment voor deze zones verkrijgbaar. Bij gevormde vijvers zijn begroeiingsmatten en plantzakken heel handige hulpmiddelen voor randbeplanting; ze houden de grond goed vast en vormen een goede basis voor oeverplanten.

Tips: Maak zo mogelijk een vast watertappunt vlak bij de vijver. Ook een elektriciteitsaansluiting dichtbij de vijver (voor pomp, fontein e.d.) is ideaal. Let bij aanleg nauwkeurig op alle veiligheidsvoorschriften. Zorg bij folievijvers voor een goede afscheiding tussen moeras (zone B) en vijver. Breng er eventueel een plank tussen aan. Maak het moeras voldoende breed en minimaal 30 cm diep.

De voedingsbodem

Vanaf maart kan er met beplanten worden begonnen. Breng altijd eerst de voedingsbodem (de grond) aan en dan pas het water. Het kiezen van de juiste voedingsbo-

Waterlelies en andere onderwaterplanten voor de diepere vijverzones vragen zware grond die klei- of leemhoudend moet zijn.

dem is naast water van de juiste kwaliteit, essentieel voor een goed functionerende vijver. Kies een zware minerale grond. Goede vijverarde (pH 6-7) is dus zwaar en bevat bovendien weinig of geen organisch materiaal. Organisch materiaal gaat rotten. Gebruik daarom nooit compost, turf-molm of bemeste tuinaarde als voedingsbodem.

Moeras- en oeverplanten worden als regel in de 'volle grond' geplant (zone A en B >zie afbeelding verder in dit artikel). De planten voor zone C kunnen, indien er vooraf voorzieningen voor zijn gemaakt, ook het best in de 'volle grond' worden geplaatst. In alle andere gevallen dient gebruik te worden gemaakt van vijvermanden of andere soorten containers. Bij een keuze van niet wroetende vissen hoeft goede grond niet te worden afgedekt. Waterlelies en andere onderwaterplanten voor de diepere vijverzones vragen zware grond die klei- of leemhoudend moet zijn. Op de bodem van de vijver wordt in principe geen vaste grondlaag aangebracht. De planten staan er in manden. Dit vergemakkelijkt het onderhoud. Afdekken met zand of grind heeft weinig zin. Na verloop van tijd zakt dit zware materiaal door de voedingsbodem naar beneden. Goede zware grond hoeft niet afgedekt te worden.

Bemesting

Vijverplanten hebben voeding nodig, vooral voor waterlelies is dit noodzakelijk. De voedingsbehoefte wisselt per seizoen. Als de planten hard groeien en stengels, bladeren en bloemen vormen, hebben ze meer voedingsstoffen nodig dan wanneer ze in rust zijn. Langwerkende (12 tot 14 maanden) waterplanten-doseermest die voedingszouten door osmose-werking (grotere dosering bij hogere temperaturen) naar behoefte afgeeft, is hiervoor de oplossing. Door deze mesttabletten vlak bij de wortelhals van iedere plant in de grond te drukken, kan de plant de voedingszouten direct opnemen. Pas op met het bemesten van gazon- of tuinplanten vlak bij de vijver. De mest die u geeft, kan via wegstromend regen- of sproeiwater in de vijver terecht komen, met als gevolg te veel voedingsstoffen en grote kans op algen. Herhaal de bemesting elk voorjaar.

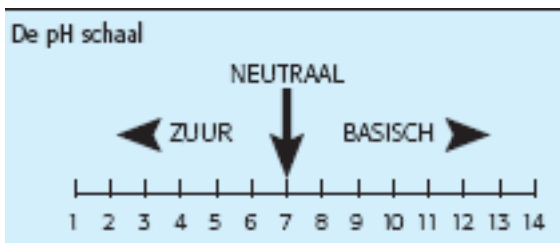
Het vijverwater

Over het algemeen is leidingwater geschikt om als vij-

verwater te worden gebruikt. Uiteraard moet u de waterkwaliteit wel vooraf testen. Indien zelf testen problemen oplevert, kunt u hiervoor bij veel tuincentra terecht. De verschillende waterwaarden die gemeten en gecontroleerd dienen te worden, zijn: de zuurgraad (pH-waarde), de hardheid (GH-waarde), het nitrietgehalte (NO₂) en de carbonaathardheid (KH-waarde). Het is een illusie om te denken dat alle planten op gelijke waarden hetzelfde reageren. Wel is het zo dat een goede beplanting meehelpt om extreme waarden te voorkomen. Bij grote afwijkingen in de gevonden waarden zijn er goede middelen in de handel om deze te veranderen. Voor het meten van de diverse waterwaarden zijn verschillende testsets te koop.

Zuurgraad (pH)

De pH (zuurgraad) geeft aan of het vijverwater zuur, neutraal of juist kalkrijk (basisch) is. Te zuur of te kalkrijk water is niet goed voor het leven in de vijver. De ideale pH-waarde ligt tussen pH 6 en 8. Lager is te zuur, hoger is te kalkrijk. Deze schaal werkt volgens een logaritmische reeks. Ieder punt verder van het neutrale punt 7 af is tienmaal meer dan het vorige. Dus pH 6 is tienmaal zuurder dan pH 7 en pH 5 is honderdmaal zuurder dan pH 7; pH 8 is tienmaal basischer dan pH 7.

Regelmatig testen wordt aangeraden want de pH kan bijvoorbeeld veranderen door bijvullen met leidingwater of door regenwater. Leidingwater heeft de neutrale waarde pH 7. Regenwater is zuur (pH 5). Echter, zure regen kan wel een waarde hebben van pH 4 of 3, dat is bijna net zo zuur als bijvoorbeeld citroensap. Constataert u te zuur water (bijv. pH 5) dan kunt u dus leidingwater toevoegen om de pH te verhogen. Vanaf pH 8 zult u regenwater of verzurende middelen moeten toepassen.

Totale hardheid (GH)

De GH of 'totale hardheid' is een indicatie voor de hoeveelheid mineralen die in het water is opgelost. Van deze mineralen zijn calcium- en magnesiumzouten heel belangrijk. Het zijn voedingszouten voor de planten die ook een grote rol spelen bij de levensfuncties van vissen (huid, kieuwen en voortplanting). De ideale GH waarde ligt tussen 8° en 12°. Dat is matig hard water waarin de meeste planten en vissen goed gedijen. Hoe lager de GH-waarde, des te zachter is het water (weinig mineralen) en hoe hoger, hoe harder. Te lage GH waarden komen zelden voor. Er zijn diverse middelen te koop om de GH op de juiste waarde te krijgen. Ideaal is een middel dat werkt zonder dat de pH (de zuurgraad) verandert.

Ammoniak en nitriet

Ammoniak en nitriet zijn giftige afvalstoffen die zeer gevaarlijk zijn voor het vijverleven. Ze ontstaan o.a. door plantedelen, visvoer en visuitwerpselen die op de bodem

Met teststrips 5 in 1 kan men eenvoudig de bijzonderste parameters snel aflezen

liggen te rotten. Er ontstaat dan een prachtige voedingsbodem voor allerlei bacteriën die de eiwitten erin massaal omzetten in ammoniak. Andere zuurstofverbruikende bacteriën zetten ammoniak weer om in nitriet, dat uiterst giftig is voor planten en dieren. Als er sprake is van een goed biologisch evenwicht, zal een derde groep bacteriën, die geen zuurstof verbruikt, dit nitriet weer omzetten in nitraat. Dit is een voedingsstof voor planten, waarmee de kringloop weer gesloten is. Een harmonieus bacterielevens is dus uiterst belangrijk en blijft alleen in stand als er voldoende zuurstof in het water aanwezig is. In het vijverwater mag maximaal 0,2 mg nitriet per liter water aanwezig zijn. Het nitrietgehalte (NO₂) is met een speciale testset te meten. Nitraat kan weinig kwaad; het heeft dus nauwelijks zin om dat te meten.

Carbonaathardheid (KH)

Met KH (carbonaathardheid) wordt aangegeven hoeveel kalk er in het vijverwater is opgelost. De ideale waarde ligt tussen 7° en 10°. Als de KH-waarde te laag is, dan is dat niet zo erg, mits de pH (zuurgraad) maar voldoende hoog is. Indien u de KH-waarde verhoogt, verhoogt u meteen ook de pH en dat is niet gunstig als die daarmee boven pH 8 uitkomt. U kunt het in zo'n geval dus maar beter laten zoals het is. De KH-waarde kan van grote invloed zijn op met name de voortplanting van vissen. Te hoge KH-waarden (10° of meer) komen zelden voor. Vaak is in nieuwe vijvers de KH te laag.

Tip: Door uw vijver met een emmer goed slootwater te 'enten', brengt u alle micro-organismen in het vijverwater die daar nodig zijn. Zorg wel dat het slootwater kroosvrij is.

Zuurstofgehalte

Een goede onderwatervegetatie zorgt voor voldoende zuurstof in het water en houdt het water helder. Voldoende zuurstofplanten zijn een eerste vereiste voor een goed functionerende vijver. Eén liter zoetwater bevat bij 0°C 14,6 mg zuurstof. Dat is ca. 5% van de zuurstof die in één liter lucht zit. Het vijverwater is dus naar verhouding een zuurstofarme omgeving. Te veel vissen en rottend materiaal op de bodem verbruiken enorm veel zuurstof. Als de vissen abnormaal vaak aan het wateroppervlak lucht komen

happen, is er duidelijk zuurstofgebrek. Dit kan ook worden veroorzaakt door een te hoge temperatuur van het water. Drijvende waterplanten en waterlelies verhogen door hun schaduwwerking het zuurstofgehalte enigszins. In ondiepe vijvers is het water snel warm en bevat dan minder zuurstof. Zorg dus voor voldoende waterdiepte (minimaal ca. 70cm).

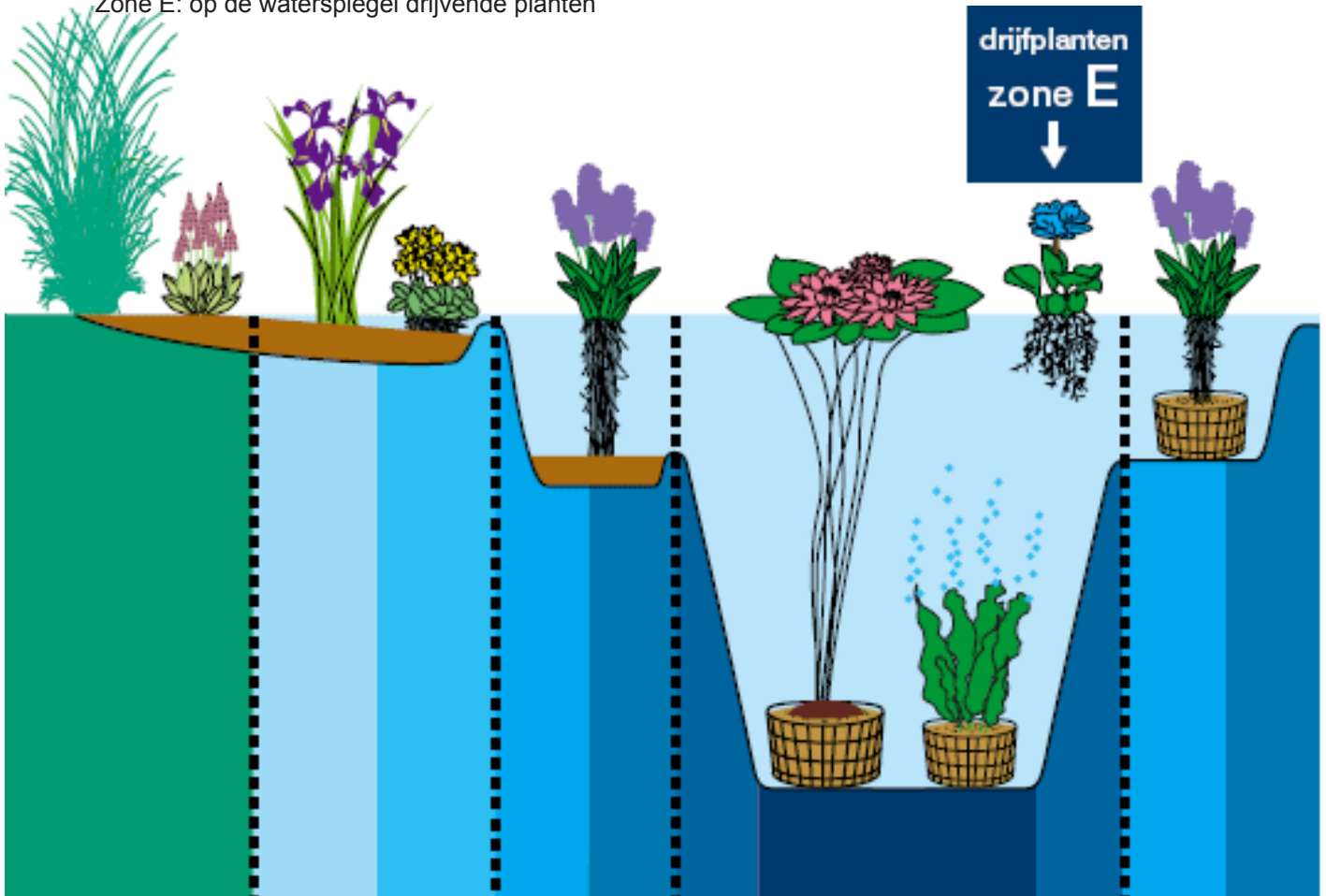
Tip: Om vissen ook 's winters in de vijver te laten overleven moet de waterdiepte in het diepste vijvergedeelte ca. 70cm zijn.

Plantengroepen

Een vijver is te verdelen in vijf beplantingszones (zie tekening). Vele vijverplanten kunnen in één of meer zones groeien. Voor de juiste zone verwijzen wij u naar de volgende afbeelding.

De verschillende aanbevolen plantniveau's zijn:

- Zone A: droge oever (rand buiten de vijver)
- Zone B: van 0 tot 10 cm waterdiepte
- Zone C: van 20 tot 40 cm waterdiepte
- Zone D: 60 cm en dieper
- Zone E: op de waterspiegel drijvende planten

zone A
0-0

vochtminnende
oeverplant

zone B
0-10

oeverplant
moerasplant

zone C
20-40

zuurstofplant
onderwaterplant
moerasplant
dwergwaterlelie
winterharde Lotus

zone D
>60

zuurstofplant
onderwaterplant
waterlelie

zone C
20-40

zuurstofplant
onderwaterplant
moerasplant
dwergwaterlelie
winterharde Lotus

Waterlelies en lotussen

De waterlelie is de koningin onder de bloemen en mag in geen enkele vijver ontbreken. Er zijn waterlelies in diverse bloeikleuren en in uiteenlopende groeimaten. Van dwergsoorten die u in een ondiepe kuip of halve ton kunt zetten tot soorten die zich pas in vijvers met een diepte van 1 meter of meer in volle glorie kunnen ontwikkelen. Let daarom goed op de bij de afbeeldingen aangegeven waterdiepten. Kies alleen soorten die bij de diepte en afmeting van uw vijver passen en let in eerste instantie op bruikbaarheid en dan pas op de prijs. Door een verkeerde keuze is goedkoop al vaak duurkoop gebleken. De beste planttijd is van half maart tot juni. Plant waterlelies altijd op een zonnige plaats. Houdt u goed aan de opgegeven plantdiepte, liever ondieper dan dieper. Gebruik een goede voedingsbodem en een zo groot mogelijke plantcontainer. Ze vormen een uitgebreid wortelstelsel, vandaar hun ruimtebehoefte. Waterlelies hebben bovendien veel voeding nodig. Bemest met doseermest-tabletten. Voorkom dat waterlelies in aanraking komen met druppels van een fontein of waterval; hierdoor worden de huidmondjes afgesloten en kan het

Plant waterlelies altijd op een zonnige plaats.

blad niet meer ademen en verstikt. Alleen bij voldoende voeding en licht en pas als de planten goed zijn doorgeworteld, krijgen waterleliebloemen de juiste kleur. Indien men bemerkt dat een waterlelie minder bloemen produceert en bovendien veel blad boven water steekt, wordt het tijd de plant te scheuren. Dit kan het beste in het voorjaar gebeuren.

Lotussen

Lotussen hebben net als waterlelies behoefte aan een goede voedingsbodem. Veel licht en warmte zijn noodzakelijk om ze in bloei te krijgen. Lotussen zijn daarom alleen geschikt voor kassen, serres en beschutte, zonnige patio's.

Drijfplanten

Deze op of net onder de waterspiegel drijvende planten nemen een bijzondere plaats in; niet in de laatste plaats door hun opvallende kleur en vorm. Het is voor hun ontwikkeling niet nodig dat ze in de bodem wortelen, daar ze de benodigde voedingsstoffen opnemen uit het water. Samen met de onderwaterplanten spelen ze een belangrijke rol bij het verkrijgen en handhaven van een biologisch evenwicht. Doordat het sterke zonlicht het water niet direct kan bereiken, wordt hinderlijke algenvorming in veel gevallen tegengegaan. De niet-winterharde soorten dienen 's winters binnengehaald te worden om er het volgende seizoen weer plezier van te kunnen hebben. Het verdient aanbeveling ze niet vroeger dan mei in de vijver uit te zetten. Zuurstof- en andere onderwaterplanten Voor de in het water aan-

wezige vissen en andere dieren en ter verkrijging van een mooie heldere vijver met een goed biologisch evenwicht is dit waarschijnlijk wel de belangrijkste groep planten. De planten hebben een zuiverende, filterende werking. Met name de uitgesproken zuurstofleveranciers vallen nu niet direct op door hun uitbundige bloei, maar hebben toch een uiterst nuttige functie.

Hoornblad, waterpest, bronmos en blaasjeskruid behoeven niet te worden geplant, maar dienen in de vijver te worden afgezonken in de zones C en/of D. Indien men besluit de vijver in het najaar of in de winter schoon te maken, dient men er goed op te letten niet de zich op de bodem bevindende winterknoppen van drijf- en zuurstofplanten op te ruimen.

Moeras- en oeverplanten

In deze groep vinden we de grootst denkbare verscheidenheid aan vormen en kleuren. De droge oever (zone A) en de natte oever (zones B en C, de overgang van land naar water) bieden plaats aan een zeer uitgebreide sortering planten, waarvan vele zowel in als uit het water kunnen staan. Een nauwkeurige vermelding van optimale waterdiepten is dan ook nauwelijks te geven.

Al te sterk groeiende soorten kan men in mand of container planten om zo het voortwoekeren te voorkomen. De wortels van riet kunnen folievijvers doorboren, pas daar dus mee op. Een gedeelte van het in deze gids getoonde assortiment hoort uitsluitend op de droge oever thuis. Minder winterharde soorten moeten 's winters worden afgedekt.

Siergrassen

Tal van fraaie siergrassen kunnen, eventueel gecombineerd met andere oeverplanten, voor een fraaie omlijsting zorgen.

Onderhoud

Verzorging van de vijver per seizoen.

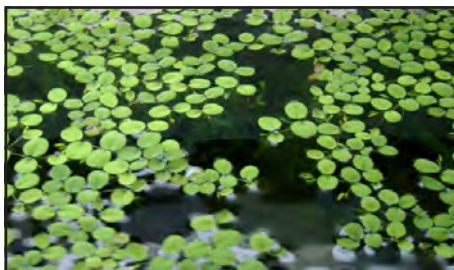
Een goed beplante vijver moet zo veel mogelijk met rust worden gelaten. Een vijver is een gesloten leefwereld die volgens eigen wetten functioneert.

In een goed beplante en niet te visrijke vijver ontstaat na verloop van tijd biologisch evenwicht tussen de diverse levensvormen.

Totaal zonder verzorging gaat het echter niet. Per seizoen zijn de volgende werkzaamheden te verrichten:

Lente.....

De lente is de beste tijd om te planten. Zorg dat u de groeieuzen van de planten niet beschadigt. Haal zo veel

Eichornia crassipes (links), Salvinia natans (midden) en Pistia striatipes (rechts) zijn tropische drijfplanten die slechts tijdens de zomermaanden in aanmerking komen voor de vijver.

mogelijk de afgestorven en de tijdens de winter ingewaai-de bladeren alsnog uit de vijver. Gebruik hiervoor in een folievijver in plaats van een hark liever een schepnet, om beschadigingen van de folie te voorkomen. Let er op geen kikkers, padden, salamanders, vissen en winterknoppen van drijf- en zuurstofplanten mee uit het water te schepen. Knip de nog aanwezige oude plantenstengels terug.

Zomer.....

Dit is vooral de tijd om van de vijver te genieten. Veel vijverwerk valt er niet te doen. Als het weinig regent zult u de vijver regelmatig moeten bijvullen. Op warme dagen kan de verdamping verrassend hoog zijn. Drijvende planten vermeerderen zich vaak snel. Het wateroppervlak mag niet geheel dichtgroeien, dun deze planten regelmatig uit. Haal eventuele draadalg weg en controleer de waterwaarden regelmatig.

Herfst.....

Zorg dat er zo min mogelijk afgevallen boombladeren in de vijver kunnen terechtkomen. Als die naar de bodem zinken, kan er een rottingslaag ontstaan met vervelende gevolgen voor het vijverleven. Een over de vijver gespannen net is vaak de beste oplossing, doch geen fraai gezicht. Blad dat toch in de vijver terechtkomt, moet u er absoluut uithalen. Niet alleen omdat het gaat rotten, maar ook omdat er bij het ontbindingsproces veel voedingsstoffen en toxische stoffen in het water vrij komen die vergiftiging en zuurstofgebrek veroorzaken. Bovendien kan dit in het volgende voorjaar tot explosieve algengroei leiden. Laat holle plantenstengels die uit het water omhoog steken staan; deze zorgen voor een goede gasuitwisseling tussen water en lucht als het gaat vriezen. Haal niet-winterharde vijverplanten naar binnen en laat ze op een vorstvrije, koele, lichte plek overwinteren. Zorg ervoor dat waterlelies in ondiep water niet bevroren.

Winter.....

's Winters is er weinig werk aan de vijver. Rottingsgassen moeten altijd uit het vijverwater weg kunnen. Het water moet dus – ook als er een ijslaag op drijft – een open verbinding met de buitenlucht houden. Kunststof ijsvrijhou-

ders voldoen hiervoor prima. Ook voor de vissen is dit van levensbelang. Als er sneeuw op het ijs ligt, moet dit weggehaald worden om zo veel mogelijk licht door het ijs toe te laten. Doet u dit niet, dan vindt er geen omzetting van koolzuur in zuurstof meer plaats. Hak nooit een bijt in het ijs. Het hakken veroorzaakt hevige trillingen die een verwoestende uitwerking op uw vissen hebben. Een rubberbal in de vijver is bij vorst een handig hulpmiddeltje om zonder hakken een gat in het ijs te krijgen. Door water uit de vijver te scheppen ontstaat een luchtlag tussen ijs en water die isolerend werkt en verder dichtvriezen voorkomt.

Algen

Zwevende algen maken het vijverwater groen en troebel. Het biologisch evenwicht in de vijver is dan verstoord. Een te grote hoeveelheid voedingsstoffen of stofdeeltjes, veroorzaakt door bijv. wroetende vissen (karperachtigen), kan de oorzaak zijn. Daardoor kunnen de algen zich explosief vermeerderen. Als de algenvloei heel erg is en wat langer duurt, krijgen de onderwaterplanten bijna geen licht meer; ze verslijmen en sterven af. Er ontstaat een kettingreactie die zelfs vissterfte tot gevolg kan hebben.

Reeds bij de aanleg van de vijver kunt u het algenprobleem beperken door voldoende onderwaterplanten, vooral zuurstofplanten, in de vijver aan te brengen. Onderwaterplanten halen hun voeding gedeeltelijk uit het water. Hierdoor is er geen voeding meer beschikbaar voor de algen die zich daardoor niet kunnen ontwikkelen. Ook drijfplanten beperken vaak een al te sterke algengroei.

Als het water in het voorjaar langzaam opwarmt, zijn algen eerder actief dan onderwaterplanten. Dat is een moment waarop vaak een duidelijke toename van algen optreedt, maar meestal is dat van korte duur. Ook als u het vijverwater ververscht of bijvult met leidingwater, krijgen algen een kans. Leidingwater is over het algemeen rijk aan mineralen (voedingszouten). Het zijn vooral de watervlooien en larven van padden, kikkers en salamanders die zweefalgen eten. U kunt dus watervlooien in de vijver uitzetten om deze algen te bestrijden. Vissen zullen watervlooienbestand echter weer snel doen afnemen.

-- 0 --

Met chemische middelen moet u zeer voorzichtig zijn.

-- 0 --

Algen zijn planten en chemische middelen die algen aantasten, tasten in principe ook andere waterplanten aan. Bovendien nemen ze de oorzaak niet weg. Gebruikt u ze toch, houdt dan de voorgeschreven dosering zeer nauwkeurig aan. In bepaalde gevallen biedt maërl tegen zweefalgen uitkomst. Ook met maërl dient de gebruiksaanwijzing goed opgevolgd te worden. Dode algen moeten onmiddellijk verwijderd worden daar anders zuurstofgebrek ontstaat. Bij zweefalgen kan een goed filter, eventueel gecombineerd met een UV-lamp, tot goede resultaten leiden. Draadalg komen praktisch in iedere vijver voor, ze zijn alleen handmatig te bestrijden. Vis de lange slierten met een stok of fijnmazig net uit het water. Wees voorzichtig met scherp gereedschap in verband met het beschadigen van de vijverfolie. Drijfplanten en waterlelies helpen bij het onderdrukken van draadalg doordat ze voor schaduw in de vijver zorgen. In zo'n beschaduwde gedeelte groeien algen veel minder snel dan in vol zonlicht.